«Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς».

(Α' Κορ. 15,3-4)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-113

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 35 (122)

"ΕΓΗΓΕΡΤΑΙ ΤΗ, ΤΡΙΤΗ, ΗΜΕΡΑ"

Ἀναγνώσατε: Α' Κορ. 15,1-11.

Περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μᾶς ὁμιλεῖ ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή. Καὶ ἔχουν μεγίστην σημασίαν αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀκούονται σήμερον, διότι, ἀκριβῶς, προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄλλοτε πείσμονα ἀρνητὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ φανατικὸν διώκτην τῶν πιστῶν της.

Ἐπιμένει δὲ ὁ ἱερὸς Ἀπόστολος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, διότι, ὅπως λέγει ἀλλοῦ, τὴν θεωρεῖ εἰς τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Τόσον πολὺ μάλιστα πιστεύει εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἂν δὲν ἦτο πραγματικὴ ἡ Ἀνάστασις θὰ ἦτο «ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. 15,17).

Ἡ Ἐκκλησία μας πολὺ ὀρθῶς εἶναι καὶ λέγεται ἡ κατ' ἐξοχὴν «Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως» καὶ ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους, ὅπως καὶ τὴν σημερινήν, τὰς ἀφιερώνει εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἀνάμνησιν τῆς χαρμοσύνου ἐκείνης «μιᾶς τῶν σαββάτων» καὶ εἰς τὴν λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ. Μὲ ἰδιαιτέραν, ἑπομένως, χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν ἀκούομεν σήμερον τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (τὸν ἄλλοτε «διώκτην καὶ βλάσφημον», ὅπως ὁ ἴδιος ὠνόμαζε τὸν ἑαυτόν του) νὰ μᾶς ὁμιλῇ διὰ τὰς μαρτυρίας, ποὺ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του περὶ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, καὶ διὰ τὴν ἰδικήν του προσωπικὴν πεῖραν, ποὺ τὸν ἔπεισε τελικά—παρ' ὅλον τὸν προηγούμενον ἀντιχριστιανικὸν φανατισμόν του—νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῇ τὴν Ἀνάστασιν, νὰ πιστεύσῃ τὸν Ἀναστάντα καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεώς Του μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί μᾶς λέγει:

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐξαποστειλάριον Α'.
(Ματθ. 28, 16-20)

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν ἐν ὄρει Γαλιλαίας πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι τοῖς Μύσταις, ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος «ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ τὰς Γραφάς» καὶ «ἐτάφη», Αὐτὸς ὁ Ἴδιος «ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς». — Καὶ ἦτο γνώστης τῶν Γραφῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ὁ Παῦλος, ὁ ὑπερήφανος μαθητὴς τοῦ περιφήμου σοφοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ. Εἰς θέσιν δέ, ἑπομένως, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἦτο νὰ γνωρίζῃ, ἂν ὅσα «περέλαβε» περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦσαν πράγματι σύμφωνα μὲ τὰς Γραφάς.

Ἦτο δὲ βέβαιος, ὅτι αἱ Γραφαὶ ἐκεῖναι (τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἐγνώριζε καὶ διὰ τὰς ὁποίας τόσον ἐνδιεφέρετο) ἐξεπληρώθησαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Κύριος, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, ἐφανερώθη εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς «δώδεκα» καὶ εἰς «πεντακοσίους ἀδελφούς», ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἐζοῦσαν ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ποὺ τὰ ἔγραφεν αὐτά· ἔπειτα ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον καί, τέλος, εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ὅλα αὐτὰ δὲ λεπτομερῶς τὰ ἔγραφε τώρα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ βαθειὰ τὰ ἐπίστευε, διότι «ἔσχατον πάντων» ὁ Ἀναστὰς Κύριος «ὤφθη», ἐφανερώθη, καὶ εἰς αὐτόν.

Καὶ μὲ πόσην ταπεινὴν εὐγνωμοσύνην τὸ λέγει αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ποὺ τοῦ δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν προηγουμένην του κατάστασιν!... Μὲ πόσην θέρμην ἐκφράζεται διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν ποὺ τοῦ ἔδειξεν ὁ Θεός, ὅταν ἀπὸ διώκτην τὸν ἔκαμεν Ἀπόστολον! —Εἶμαι λέγει, ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων», καὶ δὲν εἶμαι «ἱκανὸς» μήτε νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα, «διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»!...

Ἀλλὰ «χάριτι Θεοῦ» ἔγινεν ὁ Παῦλος ὅ,τι ἔγινε καὶ ἐφρόντισε—λέγει—νὰ μὴ μείνῃ ἀχρησιμοποίητη αὐτὴ ἡ χάρις καὶ νὰ μὴ ἀποδειχθῇ «κενή». Δι' αὐτὸ καὶ ἐκοπίασε «περισσότερον αὐτῶν πάντων», αὐτῶν ποὺ ἀνέφερε προηγουμένως, ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον. Ὅ,τι δὲ κατώρθωσε δὲν τὸ θεωρεῖ ἔργον ἰδικόν του, ἀλλὰ τῆς «χάριτος τοῦ Θεοῦ».

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἄλλοτε φανατικὸς καὶ φονικὸς διώκτης, ποὺ εἶχε πρωτοστατήσει εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ποὺ μὲ τόσην ἀγριότητα ἔσπευδεν εἰς τὴν Δαμασκόν, διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ σιδηροδεσμίους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς ὁ ἴδιος τώρα τὴν πιστεύει, τὴν ὁμολογεῖ, τὴν κηρύσσει καὶ τὴν ὑπερασπίζεται. Καί, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς προσωπικῆς του πείρας, τὴν ἀποδεικνύει ὄχι μόνον ὡς ἕνα γεγονὸς ἱστορικὸν ἀναμφισβήτητον, ἀλλὰ καὶ ὡς μίαν δύναμιν, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ζωογονῇ κάθε ψυχήν, ἔτσι, ὅπως ἐζωογόνησε τὸν ἴδιον. Καὶ αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν, διότι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου τὴν ἐκήρυσσεν, ὅπως τὴν ἐκήρυσσαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, καὶ διότι τὴν ἐπίστευσαν οἱ χριστιανοί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφεν αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε».

Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Καὶ τὴν ἑορτάζομεν καὶ σήμερον, ὅπως καὶ κάθε Κυριακήν. Ἀλλὰ αἰσθανόμεθα, ἆρά γε, ὅλοι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωήν, ποὺ ἔκαμνε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ αἰσθάνεται τόσην χαρὰν καὶ τόσην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀναστάντα;

Η ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὅλοι οἱ φορτωμένοι ἠμποροῦν νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων των. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸ σηκώσῃ χωρὶς γογγυσμόν, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ ἀπέραντον καλωσύνην. Θέλει νὰ εἶναι ἀκόμη «φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν». Κανένας ἁμαρτωλὸς ἂς μὴ κωφεύσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν Του.

Ποῦ θὰ εὕρωμεν ὅμως τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας; Καὶ πῶς θὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὤμους μας τὸ φορτίον; Ἰδοὺ μία ἀπορία, ποὺ γεννᾶται, πρὸ πάντων, εἰς ἐκείνους ποὺ αἰσθάνονται ἀβάστακτον τὸ βάρος τῶν

Τὸ Λα ὡς Γα ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ CΥΝΤΟΜΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ Ἦχος Β΄ πα

Γρηγορίου Πρωτοψάλτου
ἐτελεύτησε τῷ 1822

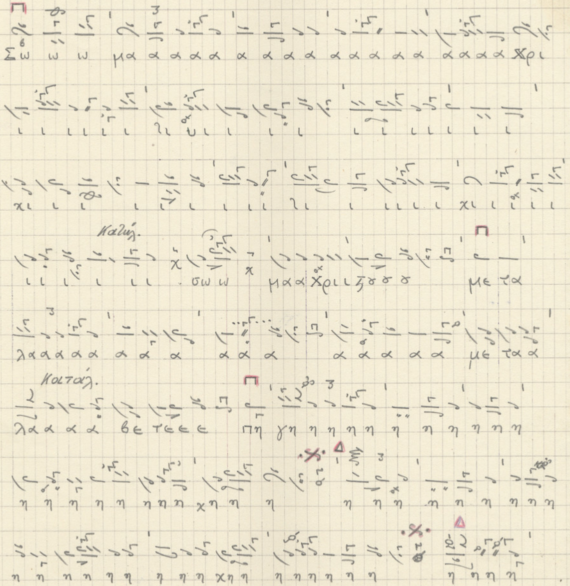

1953

Αον

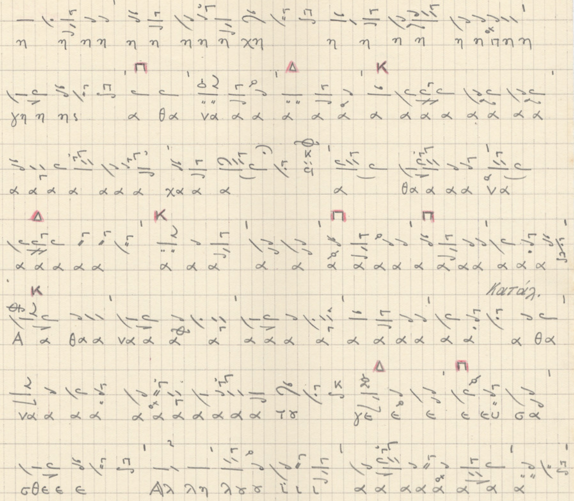

15 Απριλίου 1953
N. T. B.

Aol

Τὸ Λα ὡς Γα

Σύντομον

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ Ἦχος Β' Πα

Γρηγορίου Πρωτοψάλτου ἐτελεύτησε τῷ 1822

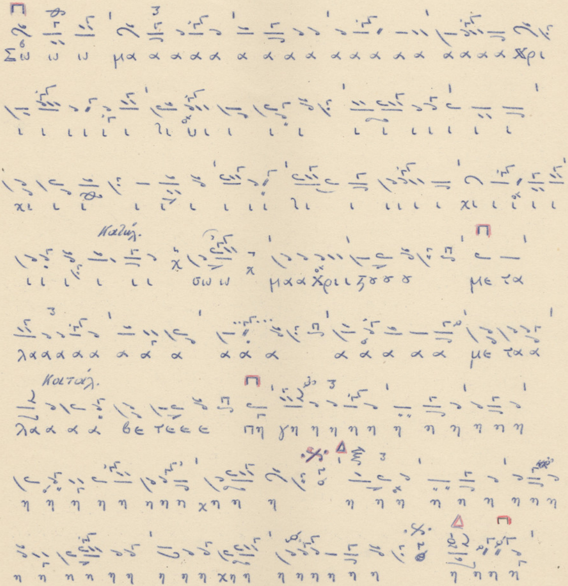

1953

Βον

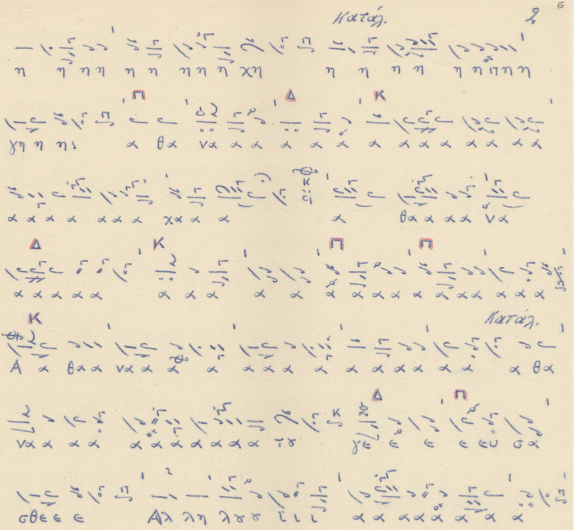

15 Απριλίου 1953

Ν.Τ.Β.

Bo

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ Ἦχος Β^{ος} πλ. — Γρηγορίου Πρωτοψάλτου ἐτελεύτησε τῷ 1822

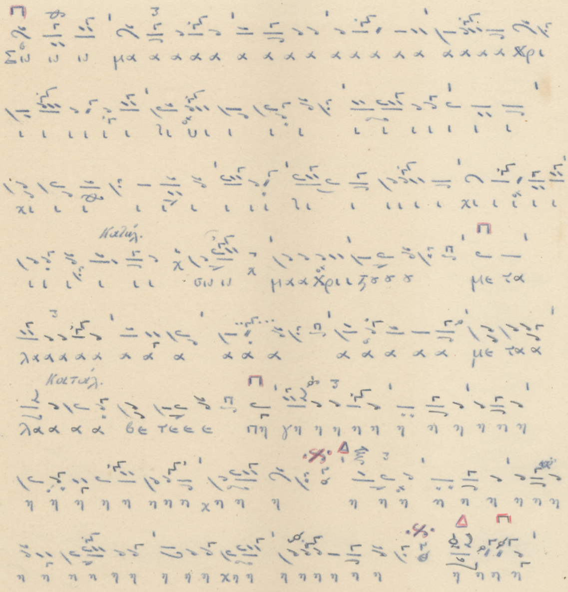

1953

f ov

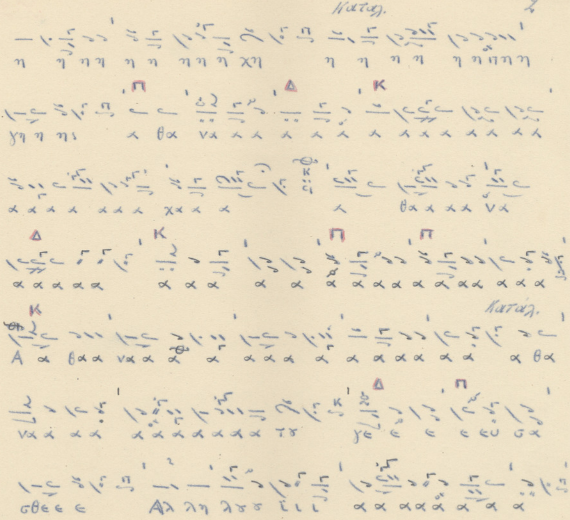

15 Ἀπριλίου 1953

N. T. B.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε. Ἦχος Β' πα   Γρηγ. Πρωτ.

Σύντομον

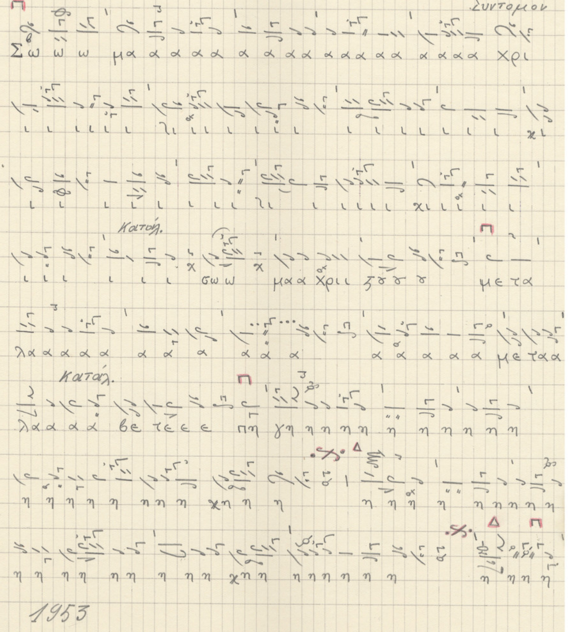

1953

Nº

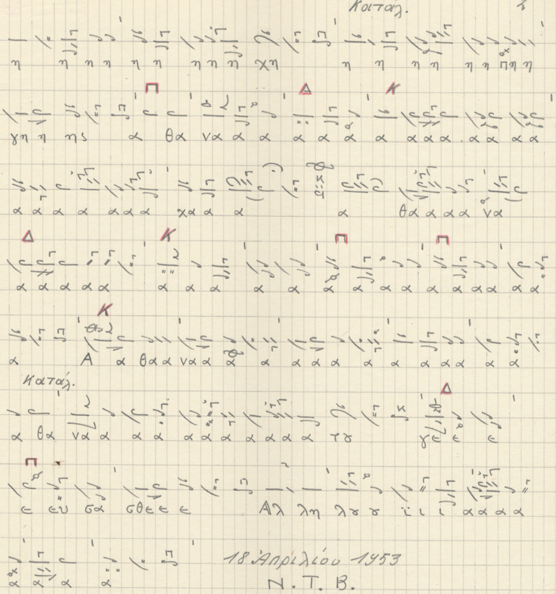
Καταλ.
Καταλ.
18 Ἀπριλίου 1953
Ν. Τ. Β.

Dov

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε. Ἦχος Β' πα Γρηγ. Πρωτ.

Σύντομον

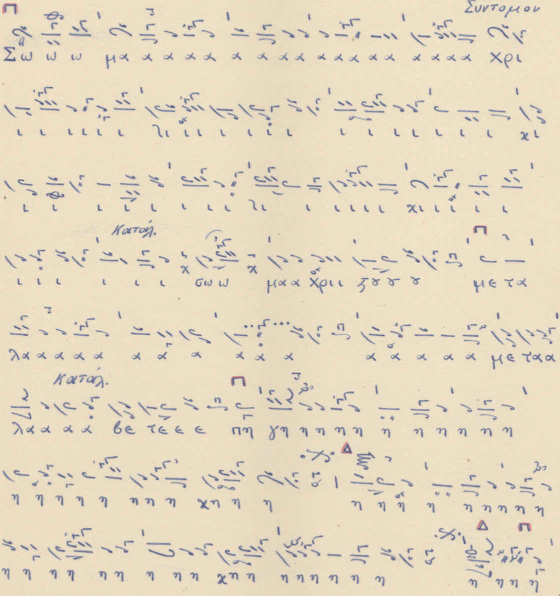

1953

Εον

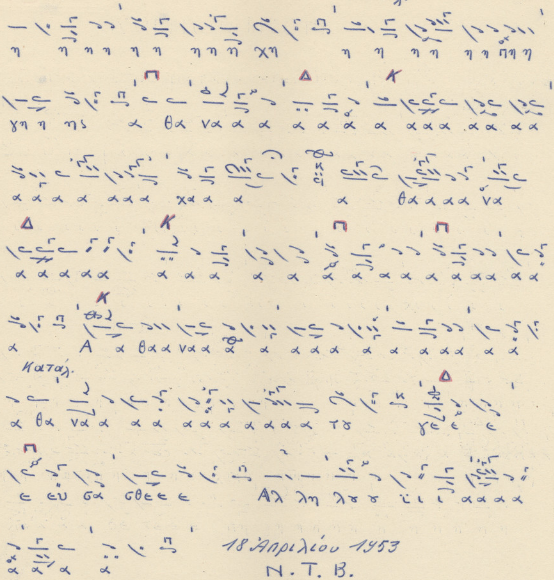

18 Απριλίου 1953

Ν. Τ. Β.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε. Ἦχος Β΄ Πα — Γρηγ. Πρωτ.

Σύντομον

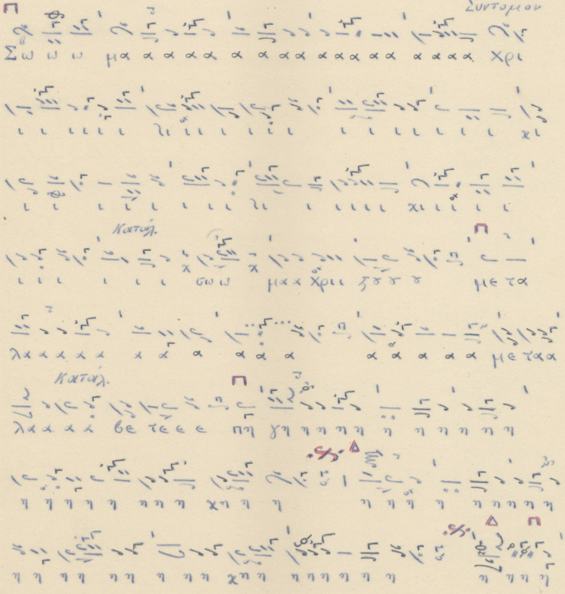

1953

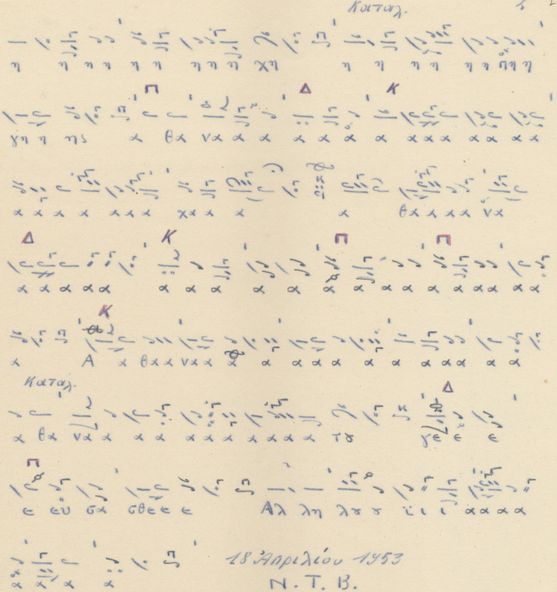

18 Απριλίου 1953

Ν.Τ.Β.

CT 01

1953

N. T. B.

ἁμαρτιῶν των καὶ ποὺ ἡ συνείδησίς των δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ τόσον εὔκολα.

Καὶ ποῖος θὰ μᾶς καθοδηγήσῃ εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακὸν ποὺ ἔχομεν κάμει, θὰ διορθώσωμεν τὰς ἁμαρτωλάς μας κλίσεις, θὰ προλάβωμεν τὸ ξανακύλισμα εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας; Ἰδοὺ καὶ τρίτη ἀπορία ποὺ βασανίζει πολλούς.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὁ Κύριος ἀφῆκεν ἑτοίμην τὴν λύσιν.

Ἀνελήφθη σωματικῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ὅπως γνωρίζομεν. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μας. Ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ζῇ, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος κυβερνᾷ, τὴν ὁποίαν καὶ σωματικῶς ἀκόμη ἐπισκέπτεται διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅπως μᾶς τὸ ὑπεσχέθη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι μαζί μας «κάθε ἡμέραν, ὅλον τὸν καιρόν, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων»!

Τὸ ἔργον τῆς διορθώσεως τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ἡ ἀπέραντος χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἐκεῖνος, ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐξέλεξε νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὄργανα τῆς Χάριτός Του. Εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς διαδόχους των ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ λύουν, νὰ συγχωροῦν ἐξ ὀνόματός Του, τὰς ἁμαρτίας τῶν μετανοούντων καὶ ἔδωκε τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ ἀπόφασίς των δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἔχει κῦρος καὶ διὰ τὸν οὐρανόν.

Τοιουτοτρόπως ἱδρύθη τὸ ἱερὸν Μυστήριον τῆς Μετανοίας, τὸ ὁποῖον διαχειρίζονται τώρα οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὁρίζουν τοὺς Ἐξομολόγους ἢ Πνευματικοὺς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Πρεσβυτερίου. Ἕνα μυστήριον γεμᾶτο ἀπὸ θείαν συμπάθειαν καὶ ἀπὸ καλωσύνην, ἀπὸ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν διὰ κάθε πονεμένην ψυχήν.

Ὅ,τι εἶπαν οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ ἐπλησίασαν τὸν Κύριον κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν Του, ὅ,τι ἔκαμαν ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ δείξουν τὸν πόνον των διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀπόφασίν των διὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν διόρθωσίν των, τὸ ἴδιον καλοῦνται νὰ κάμουν καὶ τώρα ἐμπρὸς εἰς τὸν Πνευματικόν των οἱ σύγχρονοι ἁμαρτωλοί. Νὰ ἐξαγορευθοῦν τὰ ἁμαρτήματά των, νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχήν των, νὰ ἐκδηλώσουν τὸν πόνον των, νὰ ζητήσουν τὴν συγχώρησίν των, νὰ ὑποσχεθοῦν τὴν διόρθωσίν των.

Καὶ ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς Του, τὸ ἴδιον ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ καὶ ὁ σημερινὸς Πνευματικὸς διὰ τοὺς ἰδικούς του ἁμαρτωλούς. Ὅπως ὁ Κύριος τότε, ἔτσι καὶ ὁ Πνευματικὸς τώρα, θὰ ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἐκμυστηρευθοῦν, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συμπάθειαν, θὰ συμπονέσῃ εἰς τὸν πόνον των, θὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν των, θὰ ὑποδείξῃ τὰ μέσα τῆς ἐπουλώσεως τῶν πληγῶν τῶν ψυχῶν των καὶ θὰ χορηγήσῃ τὴν συγχώρησιν. «Ἔσο συγκεχωρημένος· πορεύου εἰς εἰρήνην καὶ μηκέτι ἁμάρτανε», θὰ εἴπῃ ὁ Πνευματικός, ἢ μᾶλλον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸ στόμα τοῦ Πνευματικοῦ, θὰ τὸ εἴπῃ αὐτό.

Καὶ τὸ φορτίον θὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅ,τι λέγεται ἐδῶ εἰς τὴν γῆν μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἱερέως, γράφεται ἐπάνω εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρ.

Ἀρκεῖ νὰ εἶναι εἰλικρινὴς ἡ Ἐξομολόγησις, πραγματικὴ ἡ μετάνοια, ἀληθινὴ ἡ συντριβή, ἀποφασιστικὴ ἡ θέλησις διὰ τὴν ἐνάρετον ζωήν.

Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἱερὰ Ἐξομολόγησις, τὸ Μυστήριον ποὺ τόσον ἔχει παρεξηγηθῆ ἀπὸ μερικούς, ποὺ τόσον ἔχει περιφρονηθῆ ἀπὸ ἄλλους καὶ ποὺ τόσον καταστρατηγεῖται ἀπὸ πολλούς.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

28 ΑΥΓ. — 3 ΣΕΠΤ. 1955

28. Κυριακὴ (ΙΒ' Ματθαίου): Ἦχος γ'. Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28(κη'), 16 - 20]. —Α' Κορινθ. 15(ιε'), 1 - 11. Ματθ. 19(ιθ'), 16 - 26.—Μωσέως Αἰθίοπος Ὁσίου. Διομήδους καὶ Λαυρεντίου Μαρτύρων.

29. Δευτέρα: + Ἀποτομὴ Ἰωάννου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Πράξ. 13(ιγ'), 25 - 32. Μάρκ. 6 (στ'), 14 - 30.—Β' Κορινθ. 8(η'), 7 - 14. Μάρκ. 3(γ'), 6 - 12.—Νηστεία.

30. Τρίτη: Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου Πατρ. ΚΠόλεως.—Β' Κορ. 8(η'), 16 - 9(θ'),5. Μάρκ. 3 (γ'), 13-21.

31. Τετάρτη: Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης Θεοτόκου. Ἑβρ. 9 (θ'), 1-7. Λουκ. 10 (ι'), 38-42. 11 (ια'), 27-28·—Β' Κορ. 9(θ'), 12—10(ι'), 7. Μάρκ. 3(γ'), 20 - 27.

1. Πέμπτη: + Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἤτοι τοῦ Νέου Ἐκκλησ. Ἔτους. [Α' Τιμοθ. 2(β'), 1 - 7. Λουκ. 4(δ'), 16 - 22]. Συμεὼν Στυλίτου. Μελετίου Ὁσίου. Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. — Β' Κορ. 10(ι'). 7 - 18. Μάρκ. 3(γ'), 28 - 35.

2. Παρασκευή: Μάμαντος Μάρτυρος. Ἰωάννου ΚΠόλεως Νηστευτοῦ.—Β' Κορ. 11(ια') 5 - 21. Μάρκ. 4(δ'), 1 - 9.

3. Σάββατον: Ἀνθίμου Ἱερομ., Θεοκτίστου Ὁσ., Χαρίτωνος Μάρτ., Φάβης Διακόνου. Πολυδώρου. Νεομάρτυρος (Ν. Ἔφεσος).—Α' Κορ· 2 (β'), 6-9. Ματθ. 22(κβ'), 15 - 22.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(4 Σεπτεμβρίου 1955)

13η Κυριακὴ (ΙΓ' Ματθαίου: Ἦχος δ'. Ἑωθινὸν Β' [Μάρκ. 16(ιστ'), 1 - 8;.— Α' Κορ. 16(ιστ') 13 - 24. Ματθ. 21(κα'), 33 - 42. — Βαβύλα Ἱερομ. Μωϋσέως Προφήτου.

Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῇ συχνὰ ὁ χριστιανὸς αὐτὸ τὸ ψυχικὸν λουτρόν, κάθε φορὰν ποὺ αἰσθάνεται ὅτι ἔπταισεν ὁπωσδήποτε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι δὲν τὸ ἐδοκίμασαν ἕως τώρα, θὰ αἰσθανθοῦν κάποιαν δυσκολίαν διὰ νὰ τὸ ἀποφασίσουν, ἀλλὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην ἡ ψυχή, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν της.

ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΛΟΓΩΝ

Ποῖον τὸ ὄφελος, ἐὰν ἀπέχωμεν μὲν ἀπὸ ψάρια καὶ κρέατα κατὰ τὰς νηστευσίμους ἡμέρας, δαγκάνωμεν δὲ καὶ κατατρώγωμεν τοὺς ἀδελφούς μας; Ὅστις κατακρίνει καὶ κακολογεῖ, ἀδελφικὰ κρέατα τρώγει, τὴν σάρκα τοῦ πλησίον του δαγκάνει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει, «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. ε' 15).

Θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἔχωσες τὰ δόντια σου εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου; Ἔχωσες ὅμως τὴν μαχαιροειδῆ γλῶσσάν σου εἰς τὴν ψυχήν του καὶ μὲ τὴν κατάκρισίν σου ἐπλήγωσες τὴν ὑπόληψιν τοῦ πλησίον σου... Τί ἐκέρδισες μὲ αὐτό; ἔγινες ἐγκληματίας, ἄξιος δίκης καὶ τιμωρίας.

Διὰ τοὺς ζητοῦντας νὰ δικαιολογήσουν τὰς κατακρίσεις των.

Καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ δικαιολογηθῇς μὲ τὸ ὅτι: θὰ κατέκρινα, ἂν ἔλεγα ψεύματα. Ἐγὼ ὅμως λέγω ἀληθινά, ὥστε δὲν κατακρίνω.

Καὶ ἐὰν ἀληθινὰ κατακρίνεις καὶ πάλιν ἐγκληματεῖς. Διότι καὶ ὁ φαρισαῖος ἠλήθευεν, ὅταν κατέκρινε τὸν τελώνην, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ὠφέλησε διόλου. Διὰ τὴν κακολογίαν του ἔχασε καὶ κάθε ἀξιομισθίαν του.

Ἐνδιαφέρεσαι πράγματι διὰ τὸν πλησίον σου; —Λυπήσου τον εἰλικρινῶς, προσευχήσου ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, πήγαινε καὶ εὗρε τον κατ' ἰδίαν, καὶ συμβούλευσέ τον καὶ παρακάλεσέ τον νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν διόρθωσίν του.

Ἡμάρτησεν ὁ ἀδελφός σου;—Δεῖξε του ἀγάπην, πεῖσε τον ὅτι ὁμιλεῖς διὰ τὸ ἁμάρτημά του. ἀπὸ ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον ὄχι διὰ τὰ τὸν θεατρίσῃς καὶ δεῖξε του μὲ κάθε τρόπον τὴν πρὸς αὐτὸν στοργήν σου, ἄν, ἀληθινά, ἐπιθυμῇς νὰ τὸν ἰατρεύσῃς. Τοιουτοτρόπως κάμνουν πολλάκις καὶ οἱ ἰατροί. Χαϊδεύουν τοὺς ἀρρώστους ὅταν εἶναι δύστροποι καὶ τοὺς πείθουν μὲ τὰς παρακλήσεις των καὶ τὰς στοργικὰς προτροπάς των νὰ δεχθοῦν τὸ εὐεργετικὸν φάρμακον. Ὅμοια κάμε καὶ σύ. Ἀντὶ νὰ κατακρίνῃς, διὰ νὰ πληγώσῃς, πεῖσε τὸν ἁμαρτήσαντα νὰ δείξῃ τὴν πληγήν του πρὸς τὸν θεραπευτὴν ἱερέα. Τοιουτοτρόπως κάμνει ὅποιος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἄλλον καὶ προνοεῖ καὶ φροντίζει δι' αὐτόν.

Ὅταν κακολογοῦν ἄλλοι.

Δὲν κακολογεῖς ὅμως ἐσύ.— εἶσαι ἀξιέπαινος, ἀλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἀρκεῖ· ὀφείλεις ἀκόμη, ὅταν ἐπὶ παρουσίᾳ σου κακολογοῦν ἄλλοι, νὰ φράσσῃς τὰς ἀκοάς σου καὶ νὰ μιμῆσαι τὸν προφήτην, ὅστις λέγει «τὸν καταλαλοῦντα λάθρᾳ τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον κατεδίωκον» (ψαλμ. Ρ' 5) ἠμπορεῖς νὰ εἴπῃς πρὸς τὸν κακολόγον· ἔχεις νὰ ἐπαινέσῃς καὶ νὰ ἐγκωμιάσῃς· ἀνοίγω τ' αὐτιά μου, διὰ νὰ δεχτῶ τὰ μύρα· ἂν ὅμως θέλῃς νὰ κακολογήσῃς τὰ κλείω, διὰ νὰ μὴν δεχθοῦν κόπρον καὶ βόρβορον. Τί θὰ κερδίσω μὲ τὸ νὰ μάθω ὅτι ἔκαμε πονηρὰ ὁ δεῖνα;

Ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ τοῦ εἴπῃς· ἂς φροντίσωμεν διὰ τὰ ἰδικά μας, πῶς ν' ἀποφύγωμεν τὰς μεγάλας εὐθύνας τῶν ἰδικῶν μας ἁμαρτημάτων, καὶ ἂς χρησιμοποιῶμεν τὸν καιρόν μας εἰς ἐξέτασιν τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς.

Διότι τί θὰ ἀπολογηθῶμεν , καὶ πῶς θὰ συγχωρηθῶμεν, ὅταν τὰ μὲν ἰδικά μας ἁμαρτήματα οὔτε λογαριάζομεν διόλου, λεπτολογοῦμεν ὅμως τόσον διὰ τὰ ξένα; ὅπως εἶναι αἰσχρὸν νὰ παρακύπτῃ ὁ διαβάτης μέσα εἰς τὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ κρυφοκοιτάζῃ, τοιουτοτρόπως καὶ ὅστις περιεργάζεται τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, φανερώνει ὅτι τοῦ λείπει καλὴ ἀνατροφή.

Προμηθευθῆτε ὅλοι, ὅσοι δὲν ἔχετε, τὴν
ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ
ποὺ ἐξέδωκεν ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.
Εἰς κομψὸν χρυσοπανόδετον τομίδιον τῆς τσέπης δρχ. 20.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλ. 72.112).
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112